

Klamarcsik, a krasznahorkai boszorkány

Nyugtassa az Isten, az én apámnak mondta... Vót itt Krasznahorkán egy cigán, Klamarcsiknak híják, hát olyan félcigány vót. A fia Jólészen lakott. Hát kérem szépen, ő boszorkány vót. Hárskúton a papnak nagy kertje van, nagy gyümölcsös kertje van, és igen jó, finom, búzával érő körte vót ott a kertbe. Ezt a cigány is tudta, de apám is tudta, mer' apám meg ott vót valamikor gazda, abba' a kastélyba', ott mellette, a papi birtok mellett. Hát azt mondja apámnak, hogy:

– Jani, gyere el velem – azt mondja –, te pontosabban tudod, hogy hol van az a körtefa! Hát elmenyünk – azt mondja –, egy kis körtét hozok a gyerekeknek.

Hát elmentek. Felmentek a körtefára, szedték a körtét. De a körtét vigyázták. Hát jöttek, megszólaltak:

– Haló – azt mondja –, gyűjjönek le a fáról'!

Apám legyött a fáról'.

– Te vagy itt – azt mondja –, János? Hát neked minek az a körte?

– Hát tartottam – azt mondja – Klamarcsikkal.

– Hát hol van?

Klamarcsik nincs... Egy nagy csúnya varangyos béka ült a fa alatt. Béka ült a fa alatt. Hát ahogy legyött a fáról, Klamarcsik sehol. Se körtét nem láttak, amit leszedett, se semmit. Apám székenbe maradt. Nyugtassa az Isten, anyám hogy megtudta, azt mondta, hogy:

– Jani, ha még egyszer ilyesmit meghallok rád, rögtön otthagylak, rögtön itthagylak, ha te Klamarcsikkal fogol – azt mondja – társulni!

Hát egyszer osztan azt mondta a Klamarcsik, hogy:

– Gyere el velem, megtanulsz, hogy nem fognak téged se látni.

Hát ők mentek, egy este má' elindultak; hát kérem szépen, az vót a szerencséje apámnak, hogy még akkor a szabadságát kiadták. Nem fizették, hanem ki lehetett venni a szabadságot. Hát mentek egy éjszaka. Hát ahogy mentek, azt mondta a Klamarcsik:

– Mindenütt azt csinálj, amerre megyünk, amit én!

Hát elértek egy kastélyhoz, a kastély előtt a lépcsőn feküdt egy pónros kutya. Klamarcsik belerúgott. Apám kimellőzte. Klamarcsik nem vette észre, mer' apám ment utána. Továbbmentek. Akkor, nyugtassa az Isten apámat, hogy meglátták a Szűz Máriácskát

Klamarcsik szemközt köpte, ahogy mentek be. Édesapám meg levette a kalapját, oszt keresztet vetett magára, ment tovább. Bement. Bent már vótak sokan, ültek az asztalnál, terített asztal vót, ettek-ittak, hát apám is. De ő nem nyelte le, hanem kigombolta az inget, oszt öntötte az italt, beöntötte, amit meg ettek, valami kalácsot, azt lökdöste be.

Hát jól van, másnap reggel elindultak, hogy gyönnék haza. De apám nem tanulhatott semmit, mer' ő nem azt csinálta, amit Klamarcsik. Klamarcsik reggelre otthon vót, apám meg három nap, három éccaka állandóan, mindé' bodászott, míg haza tudott találni. Hegyeken, gödrökön, árkokon, vízen, mindenen gyütt-ment, míg valahogy keservesen haza tudott találni, hogy: no ezen az úton valahogy hazavergődött.

Három nap! Úgy tanult meg apám boszorkánynak lenni. Mikor megnézte az inge mögött, hát követem szépen: lótrágya vót a sütemény helyett, meg lóvizelettel vót leöntözve, büdös vót, mint a dög. Így tanult meg apám boszorkánynak lenni. Ez való szentigaz, mer' ezt apám elmesélte. Hogy: ne próbálj, fiam, soha' életedbe ilyesmit! Légy istenfélő, nem istentagadó!